

Arrest

nr. 302 077 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. GOVAERTS en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2023 dient de verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er wordt in deze aanvraag gewezen op de medische problemen van haar echtgenoot.

Op 10 augustus 2023 stelt de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken een medisch advies op.

Op 22 augustus 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de op 23 juni 2023 ingediende medische verblijfsaanvraag ongegrond is. Bij arrest met nummer 302 075 van 22 februari 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoekster samen met haar echtgenoot tegen deze beslissing had ingediend.

Op 22 augustus 2023 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekster. Bij arrest met nummer 302 076 van 22 februari 2024 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de echtgenoot van de verzoekster tegen deze beslissing had ingediend.

Op 22 augustus 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de verzoekster. Deze beslissing is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 20 september 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw,

Naam + voornaam: A., R. (...)

geboortedatum: (...).1972

geboorteplaats: g. p. (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2' van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 uitvoeringsovereenkomst van Schengen: uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene zeker sedert 23.02.2023 in België verblijft. Het toegestane verblijf van 90 op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.*

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- o Het hoger belang van het kind : nvt*
 - o Het gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor het kerngezin. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.*
 - o De gezondheidstoestand :geen medische elementen aangehaald*
- Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten*

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 ("eventueel" ook artikel 8) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De echtgenoot van verzoekster lijdt aan zware fysieke problemen als gevolg van een terminale nierinsufficiëntie met levensnoodzakelijke nood aan dialyse.

Hij moet driemaal per week een hemodialyse ondergaan gedurende 4 uur.

In tegenstelling tot wat de arts-adviseur van de tegenpartij stelt, is het zeer onwaarschijnlijk dat de echtgenoot van verzoekster in Pakistan de nodige medische zorg kan krijgen.

Bovendien stelt de behandelende arts van de echtgenoot van verzoekster dat reizen voor hem moeilijk is omwille van zijn medische toestand. (stuk 2)

Nog belangrijker is dat verzoekster en haar echtgenoot in Pakistan geen netwerk meer hebben en dat de behandelende arts uitdrukkelijk stelt dat haar echtgenoot mantelzorg nodig heeft. (stuk 2)

Dit is ook de reden waarom verzoekster en haar echtgenoot bij hun zoon en kleindochter moeten verblijven.

Bovendien heeft de echtgenoot van verzoekster diabetes type 2 en andere medische problemen. (zie aanvraag medische regularisatie dd. 23.06.203) (stuk 3)

De ernst van de gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekster alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in Pakistan houden voor de echtgenoot een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 9ter van de wet van 15 december 1980.

De reis naar Pakistan zelf en meer bepaald het onderbreken van de medische behandeling zouden voor de echtgenoot van verzoekster dan ook ernstige gezondheidsrisico's inhouden.

Verzoekster heeft daarom ook beroep ingesteld tegen de beslissing van DVZ waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. (stuk 4)

Zolang deze procedure loopt, moet verzoekster de kans krijgen om haar rechten te verdedigen in België en kan zij dus niet terugkeren naar Pakistan.

Daarenboven heeft de echtgenoot van verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen waartegen hij beroep heeft aangetekend. (stuk 5)

Indien dit laatste beroep gegrond zou verklaard worden, maakt huidig bestreden bevel een schending uit van art. 8 EVRM.

Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

“Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 en 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

Het bestreden bevel komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM en eventueel artikel 8 EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM waarvan de verzoekster de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

3.2.2. *In casu* moet erop worden gewezen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten pas werd afgeleverd nadat een beslissing was genomen over de medische verblijfsaanvraag die de verzoekster samen met haar echtgenoot had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve heeft de verweerder wel degelijk rekening gehouden met de medische problemen van de echtgenoot van de verzoekster vooraleer hij het bestreden bevel uitvaardigde.

Het middel in het huidige verzoekschrift is - op enkele toevoegingen in het thans voorliggende verzoekschrift na - identiek aan datgene dat de verzoekster ontwikkelde in het verzoekschrift, gericht tegen de beslissing houdende het ongegrond verklaren van de voormelde medische verblijfsaanvraag. De elementen die zij en haar echtgenoot hebben aangehaald, werden onderzocht door de ambtenaar-geneesheer in het kader van die aanvraag, en de Raad is in zijn arrest met nummer 302 075 van 22

februari 2024 tot de bevinding gekomen dat de ertegen aangevoerde grieven niet gegrond zijn. Meer bepaald oordeelde de Raad als volgt:

“3.2.2. De verzoekers betogen dat er door de Belgische Staat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar hun concrete situatie. Zij benadrukken dat de eerste zoeker lijdt aan terminale nierinsufficiëntie met levensnoodzakelijke nood aan hemodialyse, dit driemaal per week gedurende telkens vier uur.

Uit een lezing van het advies van de arts-adviseur van 10 augustus 2023 blijkt dat deze niet betwist dat de verzoeker lijdt aan terminale nierinsufficiëntie waarvoor hij opvolging door nefrologie, alsook hemodialyse nodig heeft. Hieromtrent wordt in het advies van de arts-adviseur als volgt gemotiveerd:

“Huidige aandoeningen:

- 1. Terminale nierinsufficiëntie waarvoor nierdialyse*
- 2. Diabetes Mellitus. Zou diabetische retinopathie hebben maar hier zijn geen verslagen van en is verder geen uitleg over gegeven.*
- 3. Opvolging NKO na maligne otitis externa mei 2022*
- 4. Chronische hepatitis B en C*

Huidige Behandelingen:

A. Zorgen

- 1. Opvolging nefrologie*
- 2. Hemodialyse*
- 3. Opvolging NKO*

B Medicatie

- 1. Omeprazol - Protonpomp inhibitor, verminderen maagzuur secretie*
- 2. Gliquidon - Hypoglycemiërend sulfamide, behandeling diabetes*
- 3. Linagliptine - Gliptine, DPP4 inhibitor, behandeling diabetes*
- 4. Acetylsalicylzuur - Anti aggregantia, tegen klontervorming*
- 5. Bisoprolol - bètablokker, behandeling hypertensie*
- 6. Atorvastatine - Statine, cholesterol verlagend middel*
- 7. Tenofovir disoproxil - Behandeling hepatitis B*
- 8. Omega 3 - supplement*
- 9. Paracetamol - pijnstillers*
- 10. Renpho - Calciumacetaat, magnesiumcarbonaat. Fosfaat-chelator Wordt vermeld in meest recent SMG maar nergens anders. In het verslag van Dr. V. (...) staat dat de gemiddelde predialyse fosfor goed is.*
- 11. D-cure - Colecalciferol (Vitamine D3) supplement*
- 12. Multivitamin - supplement*
- 13. Aranesp - Darbepoëetine alfa, Erytropoëetine, behandeling anemie.”*

De verzoekers voeren aan dat hun behandelende arts heeft geattesteerd dat reizen voor de eerste verzoeker moeilijk is omwille van zijn medische toestand. Zij verwijzen in dit verband naar het stuk 2 dat bij het verzoekschrift is gevoegd. De verzoekers betogen dat de reis naar Pakistan zelf en meer bepaald het ontbreken van de medische behandeling voor de eerste verzoeker ernstige gezondheidsrisico's zou inhouden.

Op het medisch attest van arts E.D.M., dat de verzoekers als stuk 2 bij hun verzoekschrift voegen, staat als afdrukdatum 11 oktober 2023 vermeld. Op de inventaris die de verzoekers bij hun verzoekschrift voegen vermelden zij ook “Verslag dr. E. D. M. (...) dd. 11.10.2023”. Dit stuk dateert derhalve van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekers het medisch attest van arts E.D.M. van 11 oktober 2023 niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn

wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekers ter ondersteuning van de voorliggende medische verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift van arts D.P. van 6 maart 2023 hebben voorgelegd. Op de vraag "F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?" antwoordt de behandelende arts onder meer: "geen tegenindicatie voor reizen". De verzoekers tonen dan ook niet aan de arts-adviseur in zijn advies van 10 augustus 2023 op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de vaststelling komt: "Betrokkene kan reizen". In tegendeel blijkt deze vaststelling te stroken met de gegevens van het door de verzoekers neergelegde standaard medisch getuigschrift zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt in het advies van de arts-adviseur van 10 augustus 2023 gemotiveerd: "Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis". De verzoekers gaan hieraan voorbij in hun betoog.

In zoverre de verzoekers zich baseren op dit medisch attest van arts E.D.M. van 11 oktober 2023, dit is enkele maanden na het treffen van de bestreden beslissing, om aan te tonen dat de eerste verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het hun bedoeling te zijn om de Raad uit te nodigen om de pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken te onderzoeken in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad is immers geen feitenrechter die de verblijfsaanspraken van de verzoekers inhoudelijk kan onderzoeken.

De verzoekers betogen dat zij geen netwerk meer hebben in hun land van herkomst en dat de behandelende arts uitdrukkelijk stelt dat de eerste verzoeker mantelzorg nodig heeft. Zij verwijzen andermaal naar het stuk 2 dat ze thans bij hun verzoekschrift voegen, dit is een medisch attest van arts E.D.M., waarbij als afdrukdatum 11 oktober 2023 wordt vermeld.

Het weze herhaald dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In het advies van de arts-adviseur van 10 augustus 2023 wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Geen mantelzorg nodig. Het eerste SMG zegt van wel, de tweede zegt van niet. Naar mijn inziens is mantelzorg niet nodig."

In het kader van hun machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben de verzoekers een standaard medisch getuigschrift van arts D.D. van 12 juni 2023 voorgelegd, waarop bij de vraag of er nood is aan mantelzorg een schuine streep wordt getrokken, hetgeen een ontkenning aangeeft. Dit is het meest recente standaard medisch getuigschrift dat de verzoekers in het kader van hun medische verblijfsaanvraag hebben voorgelegd. Daarnaast hebben de verzoekers in het kader van hun medische verblijfsaanvraag ook een standaard medisch getuigschrift van 6 maart 2023 van arts D.P. voorgelegd. Op de vraag "F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?" antwoordt deze behandelende arts onder meer: "ja qua mantelzorg". Door louter te verwijzen naar het medisch attest van arts E.D.M., waarbij als afdrukdatum 11 oktober 2023 wordt vermeld en dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, tonen de verzoekers niet aan dat de arts-adviseur in zijn advies van 10 augustus 2023 op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot de vaststelling komt dat mantelzorg voor de eerste verzoeker niet nodig is. De verzoekers verliezen uit het oog dat in het meest recente van door hen voorgelegde standaard medisch getuigschriften ontkenkend wordt geantwoord op de vraag of de verzoeker mantelzorg nodig heeft. Dat het minder recente standaard medisch getuigschrift hierover een andere beoordeling naar voor schuift, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het bepaalde in artikel 9ter, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het standaard medisch getuigschrift niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag, kon de arts-adviseur op goede gronden de inhoud van het standaard medisch getuigschrift van 12 juni 2023 laten prevaleren op dat van 6 maart 2023 dat ouder was dan drie maanden voorafgaand aan het indienen van de voorliggende medische

verblijfsaanvraag. Minstens kon de arts-adviseur, bij tegenstrijdigheid van de beide voorgelegde standaard medische getuigschriften, op goede gronden en binnen zijn eigen beoordelingsbevoegdheid in redelijkheid oordelen dat mantelzorg niet vereist is.

De verzoekers benadrukken dat de eerste verzoeker diabetes type 2 en andere medische problemen heeft; zij verwijzen in dit verband naar hun medische verblijfsaanvraag van 23 juni 2023. Uit het advies van de arts-adviseur van 10 augustus 2023 blijkt evenwel dat deze zich niet heeft beperkt tot een onderzoek naar de nierinsufficiëntie van de eerste verzoeker, maar dat ook een onderzoek wordt gevoerd naar de overige aandoeningen van de eerste verzoeker, waaronder diabetes. De arts-adviseur stelt in zijn advies van 10 augustus 2023 vast dat opvolging door een endocrinoloog beschikbaar is in het land van herkomst van de verzoekers, evenals de medicatie gliclazide en linagliptine en de verzoekers brengen hieromtrent geen enkele concrete betwisting naar voor.

Door louter te herhalen dat de eerste verzoeker ook diabetes type 2 heeft, evenals ook andere medische problemen, tonen de verzoekers niet aan dat het advies van de arts-adviseur van 10 augustus 2023 steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. De verzoekers wijzen niet op concrete elementen die de arts-adviseur in zijn advies van 10 augustus 2023 zou hebben veronachtzaamd.

De verzoekers zijn de overtuiging toegedaan dat de ernst van de gezondheidstoestand van de eerste verzoeker en de heersende sanitaire en sociale situatie in Pakistan een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekers vaagweg verwijzen naar de heersende sanitaire en sociale situatie in Pakistan, laten zij na hun betoog te ondersteunen door enig stuk. Met dergelijk lacunair betoog tonen zij niet aan dat de arts-adviseur in zijn advies van 10 augustus 2023 deze of gene informatie over het hoofd heeft gezien.

De verzoekers betogen dat het, in tegenstelling tot wat de arts-adviseur stelt, zeer onwaarschijnlijk is dat de eerste verzoeker in Pakistan de nodige medische zorg kan krijgen.

Uit een eenvoudige lezing van het advies van de arts-adviseur van 10 augustus 2023 blijkt dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat de behandeling die de eerste verzoeker nodig heeft beschikbaar en toegankelijk is in Pakistan. De arts-adviseur verwijst ter onderbouwing van zijn vaststellingen naar meerdere bronnen uit de MedCOI-databank. Door louter vaagweg te poneren dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de eerste verzoeker de nodige medische zorgen in Pakistan kan verkrijgen, brengen de verzoekers de concrete vaststellingen van de arts-adviseur in zijn advies van 10 augustus 2023 niet aan het wankelen.

De verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door "zeer uitzonderlijke omstandigheden", te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levensende nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van

de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard.

Evenwel specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog "andere uitzonderlijke gevallen" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In 2016 heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt in die zin dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

De arts-adviseur stelde in zijn advies van 10 augustus 2023 op basis van de voorgelegde medische informatie vast dat de eerste verzoeker kan reizen en dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in verzoekers land van herkomst, hetgeen door de verzoekers niet concreet wordt weerlegd.

De verzoekers tonen voorts op geen enkele wijze aan dat hun gezondheidstoestand van die aard is dat er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, dan wel dat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond."

Verder motiveert de gemachtigde in de thans bestreden beslissing over de gezondheidstoestand van de verzoekster: "(d)e gezondheidstoestand :geen medische elementen aangehaald". De verzoekster betwist niet dat zijzelf geen medische problemen kent. Zij maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat zij persoonlijk, ten gevolge de opgelegde terugkeerverplichting, in haar land van herkomst enige door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling dreigt te ondergaan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht is dan ook niet aangetoond.

3.2.3. De verzoekster voert nog bijkomend aan dat zij een beroep had ingesteld tegen de beslissing waarbij de medische verblijfsaanvraag ongegrond werd verklaard en zij meent, zolang deze procedure loopt, de kans te moeten krijgen om haar rechten te verdedigen in België zodat zij niet kan terugkeren naar Pakistan.

Het weze herhaald dat de Raad inmiddels bij arrest met nummer 302 075 van 22 februari 2024 het beroep, dat de verzoekster samen met haar echtgenoot had ingesteld tegen de beslissing van 22 augustus 2023 waarbij de medische verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden, heeft verworpen. Het blijkt niet dat de verzoekster in de tussentijd het grondgebied heeft verlaten en de door haar ingediende beroepen werden op hun merites beoordeeld door de Raad. De verzoekster toont niet aan in hoeverre zij in haar rechten zou zijn geschaad.

3.2.4. De verzoekster geeft tot slot nog aan dat ook ten aanzien van haar echtgenoot een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en zij wijst erop dat haar echtgenoot tegen deze beslissing in beroep ging. De verzoekster betoogt dat, indien dit beroep gegrond zou worden verklaard, de thans bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Het blijkt inderdaad dat ten aanzien van verzoeksters echtgenoot op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd genomen en dat haar echtgenoot een beroep indiende tegen deze beslissing. Dit beroep werd inmiddels evenwel verworpen bij arrest van de Raad met nummer 302 076 van 22 februari 2024, zodat de premisse waarop de verzoekster de “eventuele” schending van artikel 8 van het EVRM steunt, feitelijke grondslag mist. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook ongegrond.

Overigens blijkt uit de in de bestreden akte opgenomen motieven dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “*Het hoger belang van het kind : nvt*” en “*Het gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor het kerngezin. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.*”

De verzoekster betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft en zij bevestigt dat op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing werd ook ten aanzien van haar echtgenoot een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het beroep dat de echtgenoot van de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld, werd verworpen bij 's Raads arrest met nummer 302 076 van 22 februari 2024, zodat de gezinseenheid behouden blijft, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

De verzoekster maakt in deze omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De verzoekster laat voor het overige na om concrete elementen aan te duiden die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zou hebben veronachtzaamd.

3.2.5. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de artikelen 3 en 8 van het EVRM zouden zijn geschonden omdat geen of niet afdoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de gezondheidstoestand en het familieleven van de verzoekster, kan gelet op al het voorgaande niet worden bijgetreden.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE